

OBROVSKÁ ENERGIA

Kráľovstvo Božie záleží v moci.

...rozhovory o prebudení pri káve...

Súčasná aktuálna situácia v našej spoločnosti nie je ani zďaleka ideálna, čo sa týka nášho pôsobenia a nášho postavenia v spoločnosti. Počúvame často, že vraj je u nás náboženská sloboda po totalitnom socialistickom režime, ktorý tu bol do roku 1989, ale to ani zďaleka nie je pravda. Naša legislatíva je jedna z najprísnejších a najmenej demokratických, ak nie je vôbec najnedemokratickejšia v celej západnej Európe. Dokonca, možno aj najnedemokratickejšia vôbec v celej západnej civilizácii. A stále zákon, ktorý má síce vznešený názov *Zákon č. 308/1991 Zb. Zákon o slobode náboženskej viery a postavení cirkví a náboženských spoločností* miesto toho, aby sa stával demokratickejším, sa prítvrďuje a stáva sa stále menej demokratickým. Ešte aj vo vyslovene katolíckych krajinách ako je Taliansko či Nemecko, sú podmienky registrácie cirkví neporovnateľne, ale totálne neporovnateľne voľnejšie. Slovensko je v tomto smere pápežskejšie ako pápež. Podmienky registrácie "nových cirkví" sú stále viac diskriminujúcejšie.

Skôr by sa mal zákon volať "zákon o náboženskej neslobode". Posledná novela prijatá nedávno vraví o čísele 50 000 členov, ktorú by v prípade potreby novej preregistrácie nespĺňalo 10 z 15 zaregistrovaných cirkví na Slovensku.

Dobre počuješ, iba 5 cirkví spĺňa podmienky registrácie cirkví a náboženských spoločností na Slovensku podľa novely spomínaného zákona. Tých 10 ostatných bolo zaregistrovaných ešte v predchádzajúcom ateistickom socialistickom režime, preto sa nepotrebujú nanovo registrovať. Preto čušia a užívajú si punc legality. Zau-

jímavé, teraz vraj žijeme v dobe náboženskej slobody a registrácia nových cirkví je až nemožná. Hovorím o registrácii kresťanských cirkví, nie o moslimoch. Tieto cirkvi de facto nie sú nové. Mnohé z nich sa snažia o návrat k podobe prvej cirkvi založenej Ježišom Kristom na zemi, čo sa týka obsahu. Snažia sa o očistenie od ľudských nánosov, ktoré storočiami ľudia pridali k pôvodnému učeniu Ježiša Krista, o návrat k dynamike a životu, ktorý bol prítomný v prvej cirkvi a jeho tlmočenie novým, moderným, neskostnatým, aktuálnym, nie rituálnym, ale živým spôsobom.

Jednou z nich sme aj my, a týmto zákonom sme de facto učením druhoradými alebo až tretoradými občanmi tejto krajiny a pýtam sa v sebe prečo? Lebo ináč uchopujeme a prežívame vieru v Krista, kresťanské pravdy ako iné, tradičné cirkvi? Stačilo by sa pozrieť do Biblie na obraz prvej cirkvi a život v nej a porovnať, kto je autentickéjší. Ale to nikoho nezaujíma. Samozrejme, že nás to trápi. Niet nikoho, kto by sa ozval v prospech našej

veci. Hovorí sa o diskriminácii rôznych menšín, ale o našej diskriminácii nikto nehovorí. Robia z nás občanov s oklieštenými právami. Čo to je za logika?! Nejaké jednoznačné, nie alibistické slovo v zákonodarnom zbore našej republiky ohľadom tejto témy neuträtí nik, až na ojedinelé slabulinké výkriky.

To sa týka hlavne našich bratov kresťanov, ktorí si užívajú štatút legitimacy, využívajú všetky benefity a výhody, ktoré im tento zákon umožňuje využívať. A práve tieto cirkvi často kráť ľudí, ktorí navštívia naše Bohoslužby, priamo odhovárajú od návštevy našich zhromaždení, zastrašujú ich a zasypávajú kadejakými argumentmi, či už zakladajúcimi sa na pravde alebo nie, prečo nemajú na naše Bohoslužby chodiť. Máme veľmi veľa skúseností, že ľudia, ktorí prišli na naše Bohoslužby, boli nadšení. Zažili mocné, prekrásne Božie dotyky, ako sami vyznávali, naozaj všetko s čím sa stretli, ich oslovilo, naplnilo a vyjadrili túžbu mať účasť v tom, čo videli a zažili.

Často nám položili otázku, prečo o nás doteraz nevedeli či nepočuli. Zamlčali im našu existenciu v prvej fáze a v druhej fáze, keď sa už o nás dozvedeli, začalo ohováranie, osočovanie, hrozba neexistujúcim nebezpečenstvom, ktoré im hrozí, ak budú k nám chodiť a pod. Samozrejme, s tou najlaskavejšou tvárou.

Druhýkrát sme ich už nevideli. Úbohí

ľudia, nechali sa ovplyvniť, zastrašiť a okradnúť. Takí boli šťastní, tak im žiarili tváre,....no ak nezačnú viac veriť svojej vlastnej skúsenosti ako propagande, tak už možno nikdy nezažijú to, čo zažili. Modlíme sa za nich. A to sa netýka len registrovaných cirkví, ale aj rôznych nových hnutí, ktoré sú spravidla nejakou pobočkou zahraničnej organizácie. Hnutia, ktoré žijú zo zahraničného učenia, zahraničnej literatúry, používajúce nejaké zahraničné know – how spôsoby riadenia cirkvi, ako keby cirkev bola nejaká firma. Zďaleka však často nemajú takú Božiu prítomnosť vo svojom strede, ako je to u nás. To nie je náš názor, ale názor ľudí, ktorí prišli z iného prostredia k nám a sami vydali svedectvo o tom, čo zažili u nás.

Táto služba trvá už 26-ty rok. Pôsobíme na Slovensku i v zahraničí. Bez akejkoľvek finančnej dotácie od štátu alebo zo zahraničia a bez akejkoľvek doktrinálnej pomoci zo zahraničia. A ešte aj za modlitebňu platíme nemalú daň. Na rozdiel od ostatných cirkví, ktoré majú príspevky od štátu, pozemok za korunu a, samozrejme, oslobodenie od dane za pozemky, budovy, atď. My za to musíme platiť, aj keď je nás nepomerne menej ako tých veľkých. Čoho nám nakladajú hojne, to je ohováranie, osočovanie, ktoré na nás nahádzu tí legálni plným priehrstím. Kde to videli, čítali? V evanjeliách nevidím, že by Ježiš

Kristus čosi také robil, to skôr Jemu robili farizeji a zákonníci.

O tomto stave v našej spoločnosti, o takzvanej bratskej kresťanskej láske, o tom, čo nás trápi, ale i teší, sme sa rozprávali s bratom Tomášom, ktorý je starší zboru a stojí so mnou v službe už nejakých dvadsať rokov, ba i čosi navyše. Pri niekoľkých stretnutiach na káve. Tento článok je výsledkom týchto stretnutí, našich úvah, otázok a odpovedí zodpovedaných i nezodpovedaných.

Brat Tomáš, starší zboru:

„Brat pastor, na posledných Bohoslužbách bol prítomný v stredu jeden starší pán, podnikateľ, ktorého pozvala jedna sestra. Keď som sa ho pýtal, ako sa cítil, povedal mi, že ešte nikdy nebol na takýchto Bohoslužbách a keby mal jednou vetou vyjadriť, ako sa cítil, tak by povedal OBROVSKÁ ENERGIA. Povedal, že to musí ešte všetko stráviť, lebo nikdy nič také nezažil. Viem, že aj teba to trápi ako i mňa, čo sme už zažili veľakrát, že ľudia prídu, zažijú stretnutie s Božou prítomnosťou, ako sami hovoria a potom sa stanú obeťami nejakej propagandy. Napriek tomu, že sa cítia dobre, Božia láska ich naplňa, je im fajn, sú plní radosti, nie málokedy sú aj uzdravení alebo zažijú iný Boží dotyk a potom podľahnú nejakým nepríjemným rečiam. A potom už neprídu...“

M. Gócze, pastor:

„Áno, máš pravdu, nikdy to nepochopím, ako môžu uveriť tým zlým rečiam, keď zažili sami na vlastnej koži Boží dotyk, videli na vlastné oči, čo sa deje, ako sa deje, sami sa presvedčili, vyskúšali, bolo im dobre.... Prečo radšej uveria tomu zastrašovaniu? Predsa musia cítiť, že o čo ide tým ľuďom, ktorí ich odhovárajú od účasti na našich Bohoslužbách. Často som z toho smutný, pretože ako dobre vieš, toto sa deje už 26 rokov, odkedy trvá táto služba. Ja osobne verím, že im to časom dôjde. Že čo za tým stojí a prídu, vrátia sa, neuspokojia sa s nejakou smiešnou náhradou, ktorú im ponúkajú. Je to smutné, ale fakt je taký, že je to boj o duše, čo by tak nemalo byť. Ľudí okradnú o niečo skutočné, čo by mohli mať, o pomoc, ktorú by mohli dostať, len aby ich udržali u seba alebo pritiahli do svojho stáda. A to za akúkoľvek cenu. Bezohľadne. Často túto ohováračskú kampaň robia len obyčajní radoví členovia tých cirkví alebo spoločenstiev, ktorí sami nemajú vlastnú skúsenosť, len sú ovplyvnení svojím vedením, propagandou, ktorá sa šíri ďalej ako reťazová reakcia. Potom bývajú títo ľudia zmätení alebo veľmi prekvapení, keď zažijú sami na vlastné oči, čo hovorili o nás, že sa to nezakladalo na pravde. Iní sa zase chcú zapáčiť svojim vodcom na ceste za akousi duchovnou kariérou, a preto sa vrhnú na nevedomú ovečku, ktorá zablúdila na naše evanjelizácie alebo Bohoslužby a zasyjú ju "zaručene" pravdivými informáciami a argumentmi, prečo by nemala k nám chodiť a pod. Veľakrát sme to zažili. Ani vo svete sa nedeje to, čo sa často stáva medzi kresťanmi. Dokonca v obchodnom zákonníku je paragraf o nekalej súťaži, ktorej definícia znie:

"Nekalá súťaž je také konanie v hospodárskej súťaži, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi a môže spôsobiť ujmu iným súťažiteľom alebo spotrebiteľom."

Jedným z jej bodov je aj "šírenie nepravdivých informácií o konkurencii".

Žiaľ, v kresťanstve by nemalo ísť o nejakú hospodársku súťaž alebo dokonca o konkurenciu, ako to zažívame, no ide. Každý tvrdí, že im ide o spásu duší a že im je jedno, do ktorej cirkvi človek chodí, len nech je spasený a spokojný, ale to je len prázdna deklarácia.

Ak by to mysleli úprimne, tak by potom ľudí neodhovárali od účasti na našich Bohoslužbách. Nie zriedka boli aj prípady, keď ponúkali ľuďom výhody rôzneho druhu, len aby ich udržali u seba a neodišli napr. k nám.

Nedávno k nám prišla jedna sestra z istého charizmatického prostredia. Potom, čo oznámila svojmu pastorovi, že odchádza preč z ich zboru a ide k nám, začal jej ponúkať dokonca aj finančnú pomoc pri splácaní nájomného, len aby neodišla k nám. Nič nové, toto sme už zažili viackrát. Ona však, chvála Pánu, dala prednosť Božej prítomnosti pred takýmito výhodami, aj keď musí dochádzať každú nedeľu 70 km na Bohoslužby do Košíc. Vďaka Pánu. Preto hovorím, že verím, že mnohí ľudia si radšej vyberú skutočnú Božiu prítomnosť ako nejaké dočasné výhody. Nevieť pochopiť, ako sa môžu kresťania takto chovať, kupčiť s ľuďmi, a že sa iní zase nechajú kupiť. Svedomie sa ozve, neoklameš ho a ak je svedomie zavrnuté, viera stroškotá, nefunguje.

A inokedy je to len značná dávka fanatizmu, presvedčenie o svojej pravovernosti. Dotyční sú povrchno presvedčení o tom, že ich cirkev, učenie je pravé, bez hlbšieho poznania Božieho slova, dejín cirkví, svetských dejín a vôbec vzdelania. Majú jednoduchú, prostú schému viery a sú silne presvedčení, že nik iný nemá právo kázať Božie slovo, len oni. Všetkým pamätáš, ako ma oplúli na verejnej evanjelizácii ženy, ktoré práve išli do kostola. Musím však povedať, že tam na ulici, práve vtedy počas toho incidentu bol prítomný aj

jeden vzácny, staručký, úprimný, múdry človečik, jeden reholník. Keď tie, chudák fanatické babky zúrili a prejavovali svoju "kresťanskú lásku k blížnemu" spôsobom oplývania na verejnosti, reholník na nich zakričal a povedal: „Necháte ho, veď to Duch Svätý z neho hovorí!" Celú kázeň tam stál a pozorne počúval a bol dotknutý. Mal otvorené srdce. Bol to úprimne veriaci človek.

Vieš, oni chudáci často nič dobré nemajú vo svojom živote, len tú svoju vieru, aká je, taká je. Cítia sa ohrození, keď niekto iný a niekde inde, ako sú oni zvyknutí, káže Božie slovo. Tak ich to naučili. Ani nepočúvajú, čo sa vlastne káže. Že žiadnu novú vieru nekážeme, len tú starú dobrú jedinú Kristovu vieru. Oni to už nedokážu počuť, ani nechcú, tak to do nich nabili. Ani sa nezamyslia. Pritom paradoxne sa cítia dobre, tak sú naučení, že zradia Boha - Krista, ak začnú chodiť k nám, ku Kristovi, ktorý je jediný uctievaný a vzývaný u nás.

A na čo netreba zabudnúť, parametre v spoločnosti v každej oblasti sú u nás nastavené tak manipulatívne – zámerne, aj tým už spomínaným zákonom o náboženskej slobode, atď., aby ľudia ani nehľadali Boha u tých, čo nie sú podľa toho zákona registrovaní. Tí sú už vopred označovaní, onálepkovaní ako čosi nelegálne, nečisté, nezdravé, škodlivé a pod. A tí, ktorí sú registrovaní, tí sú praví, „nezávadní“, tí majú čisté zdravé učenie a pod. Čiže nepriamo prikážu človeku, ak chceš mať v spoločnosti pokoj, kariérny postup, perspektívu, hľadaj Boha u tých, ktorí sú zaregistrovaní. Vďaka Bohu, že je dosť ľudí, ktorí sa nenechajú takto manipulovať, že majú aj vlastný názor, rozum a hľadajú pravdu. A ju aj, vďaka Bohu, nájdu.

Čiže človek – občan je manipulovaný už a priori – vopred tým smerom, že ak niekto nie je v tej skupine registrovaných, tak to musí byť čosi nedobré, čosi zlé. A každý

sa predsa chce chrániť. Mnoho ľudí po 40 ročnej ateizácii spoločnosti ani nevie, čo cirkev je, ako má vyzeráť, kedy a ako vznikla, čo by malo byť na Bohoslužbách, čo je základom kresťanskej viery. Nikdy nečítali alebo nečítajú Bibliu, evanjelia, alebo sú im podávané s množstvom vysvetliviek pod čiarou, ktoré im hovoria ako majú chápať slová Biblie. A preto často, buď nemajú žiadnu vedomosť, alebo majú len veľmi skreslenú vedomosť o učení Ježiša Krista, danú historickými skúsenosťami nejakej denominácie. Človek potrebuje nejaký pevný bod, aby sa nestratil vo veľkom svete. Tak sa spoľahne nato, čo mu hovorí nejaká denominácia a nie to, čo by malo byť skutočnou autoritou kresťana – Biblia – Božie slovo. Ona by mala byť autoritou v živote človeka. Pán Ježiš povedal, moje slová vás budú súdiť, nie ja.

*„Kto mnou poháda a neprijíma mojich slov, ten má, kto by ho súdil - slovo, ktoré som hovoril, to ho bude súdiť v posledný deň;“
/Ján 12.48/*

Nebo i zem pominú, vraví Pán Ježiš, ale moje slová nie. Preto musí človek poznať Božie slová a nestačí sa spoliehať nato, že niekto mu niečo predloží a on to nemá s čím porovnať. U nás každý, ako dobre vieš, má Slovo Božie a môže si porovnať, či to, čo je kázané, je naozaj Božie slovo alebo nie.

Samozrejme, Božie slovo treba vedieť správne interpretovať, vykladať, sú tam aj ťažké miesta, preto Pán ustanovil aj služobné úrady, apoštolov, prorokov, evanjelistov, pastierov, učiteľov...., ale tí vždy učia len pravdy Božieho slova, pravdy vychádzajúce z Božieho slova, súvisiace s Božím slovom alebo potvrdzujúce Božie slovo. Každý si ich môže odsledovať v Biblii.

„Nebo a zem pominú, ale moje slová nikdy nepominú.“ /Mar. 13.31/

A Božie slovo tiež vraví, že Kráľovstvo Božie nezáleží v slove, ale v moci.“

Brat Tomáš:

„A to je to, čo by malo byť zjavne prítomné v každej cirkvi. Zjavná by mala byť Božia prítomnosť v moci, nie? Veď Pán Ježiš, keď chodil po zemi a tam, kde bol On, tak tam bola moc Pánova prítomná uzdravovať. Práve preto som prišiel do Oázy Viery, lebo až tu som zažil skutočnú plnosť Božiu, to, čo som čítal v Božom slove, že sa má diať v cirkvi a nevidel som to okolo seba. Na našich Bohoslužbách v našom strede, brat pastor, cez tvoju službu je možné prežívať Božiu moc a tá neustále rastie.“

M. Gócze, pastor zboru:

„Vďaka a chvála patrí len Pánovi. Presne tak, bratu, Kráľovstvo Božie nezáleží v presvedčivých slovách ľudskej múdrosti, ale v dôkaze Ducha a moci. To je to, čím žila a čím bola charakteristická prvá cirkev.“

Dnes vidíme v mnohých cirkvách veľmi vzdelaných kazateľov, ovládajúcich filozofiu, rôzne teologické smery, s naozaj slušným úctyhodným intelektom, veľmi sofistikovaných kazateľov, ktorí kážu niekedy bezchybnou slovenčinou hlboké myšlienky, často až veľmi hlboké.... Ale často chýba práve Božia moc – moc Svätého Ducha. Tá sa nedá ničím nahradiť, ani napodobniť a ani, Bože chráň, nejako

šie nad každý meč dvojsečný, a prenikajúce až do rozdelenia duše a ducha, kĺbov a špičkov a spôsobilé posúdiť myšlienky a mysle srdca.“ /Žid. 4.12/

Nový zákon bol napísaný v gréčtine. Tam, kde je preložené slovo účinné, je v pôvodnom jazyku použité slovo *energeia* – čiže doslova energia – moc.

Čiže, ak by sme doslova preložili tento verš, tak by sme ho mohli preložiť tak, že slovo Božie je živé a plné energie- moci. Moc je zo slova Božieho.

Preto nebol ďaleko od pravdy ten pán – podnikateľ, keď povedal, že na našich Bohoslužbách zažil **obrovskú energiu**. Ved' bolo kázané Božie slovo. Tak bolo cítiť jeho účinky – moc - energiu.

Pán Ježiš hovoril, moje slová sú Duch a život.

„Duch je, ktorý oživuje; telo nič neosoží. Slová, ktoré vám ja hovorím, sú duch a sú život.“ /Ján 6.63/

Slová Kristove sú plné Ducha a moci. V Božom slove je stále prítomný Duch Svätý, On je autorom Božieho slova. On vychádza z Božieho slova, ak je úprimne, bez nejakých ľudských prísad, hovorené. Písmo – Božie slovo je plné Božieho Ducha, je vdýchnuté Duchom Božím, a preto je plné moci, účinkov a pôsobí.

„Každé písmo, vdýchnuté Bohom, je aj užitočné na vyučovanie, karhanie, naprávanie, na výchovné káznenie v spravdli- vosti.“ /2. Tim.3.16/

Z Božieho slova vychádza, tečie, prúdi Duch Svätý, ktorý prichádza v moci a s mocou.

Pán Ježiš svoju cirkev nenechal na zemi bezmocnú. Nedal jej politickú moc, vojenskú moc, ekonomickú moc, nábožen- skú moc, ani legislatívnu moc, ale jej dal moc Ducha Svätého.

Nič nie je, mimochodom, zlé na politike, ekonomike, vojenskej moci, legislatíve, pokiaľ sa človek nesnaží suplovať moc

umelo vyrábať.

Možno práve preto je to tak, že ľudia miesto čistého Božieho slova kážu ľudskú múdrosť. Dialo sa to už počas pozemskej služby Pána Ježiša.

On sám hovoril, že prečo sa to dialo a deje aj dnes. Prečo a kedy chýba Božia moc.

„A tak ste zbavili prikázanie Božie moci pre svoje podané ustanovenie.“ /Mat.15.6/

„A Ježiš odpovedal a riekol im: Blúdite, pretože neznáte písem ani moci Božej;“ /Mat. 22.29/

„A moja reč a moja kázeň nezáležala v pre- svieďčavých ľudskej múdrosti slovách, ale v dôkaze Ducha a moci;“ /1.Kor. 2.4/

Ak ľudia začnú učiť svoje podania, svoje interpretácie, ľudské múdrosti, tradície, ak zmiešajú Božie slovo – Zjavenú Božiu pravdu s filozofiou – pravdou získanou svetlom prirodzeného rozumu, tak pozbavia Božie slovo moci. K tomu došlo už v 2. storočí po Kristovi, keď sa kresťanstvo stretlo s helénskym svetom, antickou filozofiou a dovolili si zmiešať Božie zjavenie a ľudskú múdrosť dokopy a stratila tak cirkev moc. Dnes ju, vďaka Pánu, znova objavujeme, máme ju a budeme mať, pokiaľ budeme učiť čisté Božie slovo a nebudeme k Nemu pridávať ľudské prímesi, akokoľvek múdro, hlboko a krásne vyzerajúce...

„Lebo slovo Božie je živé a účinné a ostrej-

Svätého Ducha týmito mocami. Spravidla, keď cirkev strácala z hore spomínaných dôvodov moc Ducha Svätého, vidíme to z dejín cirkvi, tak sa snažila svoje postavenie upevniť v spoločnosti cez tieto moci a to je veľmi smutné.

Vtedy, keď cirkev poškudkuje po svetskej moci, svetskej múdrosti, chce sa páčiť viac svetu ako Bohu, zaplatí za to cenu, príde o moc Božiu.

Apoštolom po svojom vzkriesení, hovorím to veľmi stručne, prikázal, aby zostali v Jeruzaleme a čakali na príchod Ducha Svätého na zem, ktorého Pán prisľúbil už počas svojej pozemskej služby. Pripravoval apoštolov na Jeho príchod. Hovoril, že príde v moci, že majú prijať Jeho moc a v Jeho moci sa majú stať svedkami Ježiša Krista až do posledných končín zeme.

„ale prijmete moc Svätého Ducha, ktorý príde na vás, a budete mi svedkami i v Jeruzaleme i po celom Judsku i v Samárii a tak až do poslednej končiny zeme.“

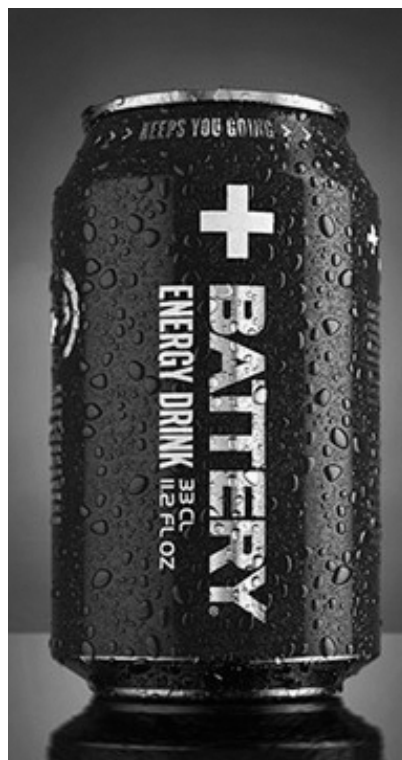
/Sk.1.8/

A On naozaj prišiel a naozaj v moci. Tak sa pýtam, máme my právo vôbec prehlasať, že my moc nepotrebujeme, keď Pán Ježiš apoštolom PRIKÁZAL, aby čakali v Jeruzaleme, pokiaľ nebudú vyzbrojení mocou z výsosti? Nemali sa opovážiť čokoľvek robiť v mene Ježišovom, pokiaľ nebudú zaodiati mocou z výsosti. Ako môže niekto povedať, ja nepotrebujem moc Ducha, ja mám lásku. Akú lásku má ten človek? Čo to je za láska, o ktorej hovorí, ak to nie je láska z moci Ducha, Jeho láska, milovanie mocou Jeho lásky? Naša láska je úbohá, slabá, zradná, bezmocná bez Ducha Svätého. On – Duch Svätý je nositeľom Božej lásky, On ju prináša do kresťana, bez Neho Božia láska neprichádza. To je pýcha!

Naozaj, Kráľovstvo Božie prišlo v moci, prejavuje sa v moci a služba apoštolov prebiehala v moci a nie v patetických,

presvedčivých, sofistických slovách ľudskej múdrosti, ako to bolo u antických filozofov. Nič proti filozofii, je krásna, udivujúca. Ale nie je to Božia múdrosť, Božie slovo. Preto nemá Božiu moc.

Videl to aj čarodejník Šimon, o ktorom hovoria Skutky apoštolov. Ten si dokonca chcel od apoštolov kúpiť tú moc, ktorou disponovali, pretože bola väčšia ako tá,

ktorou on ohuroval celé mesto pred príchodom apoštolov do mesta.

„A keď videl Šimon, že vzkladaním rúk apoštolov dáva sa Svätý Duch, doniesol im peniaze a povedal: Dajte i mne tú moc, aby ten, na koho by som položil ruky, dostal Svätého Ducha.“ /Sk.8.18/

Prvá cirkev bola plná moci a ja som rád, že ľudia, ktorí navštívia naše Bohoslužby vydávajú o tom svedectvo, že cez našu službu sa stretávajú s Božou mocou, že u nás je Božia moc.“

Brat Tomáš, starší zboru:

„Stretávame sa s tým často, že ľudia dávajú do protikladu Božiu moc s lás-

kou, pokojom, svätosťou..., hovoria, my máme lásku a hľadáme lásku a nie moc, my máme a hľadáme pokoj a nie moc, my hľadáme ovocie Ducha a nie moc a pod.“

M. Gócze, pastor zboru:

„To je veľké nedorozumenie, nepochopenie Božej práce, toho, ako Boh robí svoje veci na zemi, v cirkvi, v živote kresťana. Čiastočne som sa tejto problematiky dotkol už vyššie. Niekedy to je až zlomyselnosť, zámer.

Toto hovoria ľudia často preto, aby ospravedlnili neprítomnosť Božej moci vo svojom strede, vo svojom živote.

Ako chcú bez Božej moci milovať – mať lásku, ako chcú mať Boží pokoj bez Božej moci, ako chcú mať ovocie Ducha bez Ducha?

Je nezmysel dávať tieto veci do protikladu.

Veď nemôžeme oddeliť Božiu lásku od Ducha, ktorý ju prináša, Boží pokoj, od Ducha Svätého, ktorý ho jediný vie dať, ovocie od stromu!

Ako chceme mať ovocie, ak nemáme strom? Najprv musíme mať strom – Ducha Svätého – v záhrade, až potom môžeme oberať ovocie zo stromu, ktoré rodí strom a nie sama záhrada – teda nie my sami zo seba.

Je to pýcha, myslieť si, že my dokážeme milovať ako Boh, že dokážeme vytvárať pokoj, že dokážeme produkovať Božie vlastnosti, Boží charakter – ovocie Ducha – sami zo svojej prirodzenosti.

Nemôžeme oddeliť moc od Ducha, veď On je mocný, On prichádza vždy v moci a s mocou, ináč ani nemôže, nedokáže, ani nechce. On je mocný.

Preto prichádza, aby nám dal moc milovať, aby nás uschopnil milovať, aby nám dal moc byť v pokoji a šíriť pokoj, aby nám dal moc – schopnosť sa radowať a radosť okolo seba rozdávať, aby nám dal moc žiť a Boží večný život dávať...

Je to veľký omyl, zlé učenie! Ja sám nemám moc ani žiť, ani milovať, ani byť v

pokoji, ani sa radovať, ani čokoľvek sám od seba učiť. My nemáme napodobňovať Ježiš Krista, to sa ani nedá. Boh nám poslal Svojho Ducha do nás v moci, aby v nás a cez nás prinášal Jeho Kráľovstvo do tohto zomierajúceho sveta. Jeho Duch nás posväcuje a dáva nám moc zvíťaziť nad hriechom, bez neho stále klesáme. Kráľovstvo Božie záleží v moci a prichádza s mocou. Iba mocou Ducha Svätého dokážeme víťaziť nad mocou, ktorá je vo svete a ktorá sa snaží nás deň, čo deň, pohltiť. Iba Jeho mocou máme moc prijať odpustenie, vládžeme ho prijať, bez Jeho moci by sme nedokázali prijať ani to najmenšie odpustenie.

Mocou Ducha Svätého sa dejú divy, znamenia, zázraky v našom strede, v moci sa zjavuje Pán v našom strede. Bez moci je Kráľovstvo nebeské úbohé, bez schopnosti niečo meniť, nemá dynamiku, nemá vplyv na spoločnosť.

Zostanú iba obrady, bezmocná zbožnosť, smútok, zúfalá túžba po Pánovi, osamelosť, opustenosť, samé prehry, beznádejnosť..., preto sa musia vymyslieť teológie, ktoré nejako ospravedlnia absenciu moci a pôsobia aspoň drobnú úľavu, akúsi útechu duši kresťana. Nejaké vysvetlenie, prečo sa deje to, čo sa deje kresťanovi.

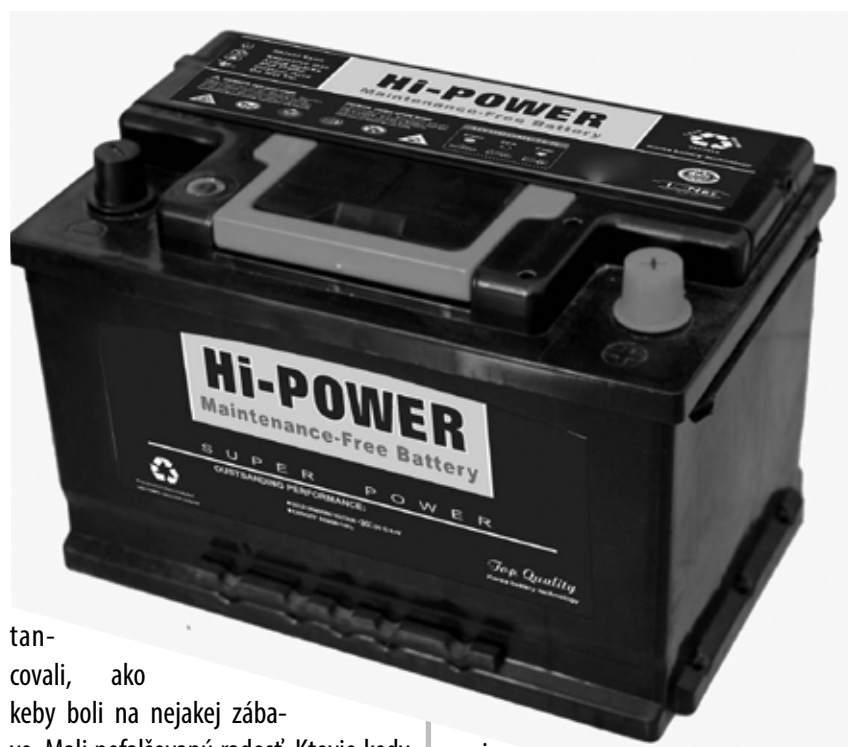
Všetci máme dennodenne rôzne boje, pokušenia a nie vždy veru vyhrávame, ale vďaka Pánovi, že nás opäť dvíha a opäť nás naplňuje svojou mocou. A tak znova máme moc sa radovať, milovať, prijímať a dávať odpustenie, ...

Takže Kráľovstvo jednoznačne prichádza a sa manifestuje a záleží v moci.

Brat Tomáš, pamätáš na tie babky na evanjelizácii v Trebišove?"

Brat Tomáš, starší zboru:

„Jasné bratu, aj to je ďalšie svedectvo z mnohých, že táto služba je plná Božej moci. Boli oblečené tak jednoducho, prosťo v sukniach, so šatkami na hlavách, typické vidiecke babičky. Ako veľmi sa tešili, ako sa dobre cítili. Cítili Božiu moc a ako

tan-
covali, ako keby boli na nejakej zábove. Mali nefalšovanú radosť. Ktovie kedy takúto radosť z Boha predtým zažili ...a ktovie, či niekedy ešte potom. Ako samé hovorili, takúto radosť z Boha predtým nikdy nemali, aj keď chodili celý život do kostola. Žiaľ, zobrali im ju, lebo už na ďalšiu evanjelizáciu neprišli, lebo im zakázal farár, ako jedna z nich povedala. Bolo to už dosť dávno, ale veľmi dobre si to ešte dnes pamätám.

Spomínam si však na jeden z posledných prípadov, keď hneď po Bohoslužbách prišiel za tebou i za mnou ten mladý muž z Prahy. Ten, čo hovoril, že chodil do KS Milost' v Brezne, B.Bystrici, v Prahe, naposledy v Košiciach a hovoril úplne prekvapene, že prečo o nás ešte nepočul, prečo mu o nás nikto nepovedal."

M. Gócze, pastor zboru:

„Je to smutné, mnohí naši bratia – kresťania sa tvária tak, ako keby sme neexistovali. Áno, bolo to nedávno. Naozaj bol tento mladý muž nezvyčajne nadšený z toho, čo u nás na Bohoslužbách zažil. Mal som z neho obrovskú radosť, hovoril mi, že všetko, ale úplne všetko, chvály, kážeň a vôbec všetko, čo videl, zažil, ho zobralo. Aj modlitebňa. Že také čosi na Slovensku

ani v Čechách ešte nevidel a doslova ma prosil, aby mohol mať účasť v tomto diele, aby mohol byť jedným z nás. S radosťou som mu povedal, že samozrejme, budeme veľmi radi. Odišiel a už sa neukázal. Áno, nielen s cirkvami s historickým pozadím máme takéto skúsenosti, ale aj s charizmatickými. Naozaj neviem, ako dokážu inteligentných, vzdelaných ľudí takto ovplyvniť, odradiť až zastrašiť. Vidíme, že náboženský duchovia majú silný vplyv na ľudí, ale nie silnejší ako je Duch Svätý. Veľakrát tvrdia o nás ničím nepodložené lži, klebety... A ak chcú prípadne hovoriť o našich pádoch, vždy to, samozrejme, dajú do takého svetla a takej polohy, aby ich to ukázalo v pozitívnom svetle a nás v úplne temnom svetle. Myslím si, že každý úprimný, dobrosrdečný kresťan by mal radšej mlčať, ako hovoriť o pádoch iných ľudí. Sám sa týmto konaním usvedčuje z farizejstva. My sme si vedomí, že nie sme dokonalí, ale čo oni. Slová Pána Ježiša im nehovorí nič a zase sú usvedčení z toho, že nie Slovo Božie je to, čo nimi hýbe, ale ich vôľa, ich plány, ich ciele.

„A keď sa ho len neprestávali opytovať,

pozdvihol sa a povedal im: Kto z vás je bez hriechu, nech prvý hodí na ňu kameň.“
/Ján 8.7/

Ale beda, keď príde čas, keď ich hriechy budú kričané zo striech. Vieš, ako sa boja toho, že sa to stane.

Za nás hovorí naše dielo v mene nášho Pána, naše skutky viery z milosti Božej. My nepotrebujeme veľa hovoriť o niekom alebo proti niekomu. To musí ten, kto nemá skutky viery, Božiu moc vo svojom strede a pod.

Za nás hovorí 26 rokov našej služby, Božie dielo, ktoré je za nami.

Neznížime sa na ich úroveň. Mnohí, ktorí od nás odišli, majú len osočovanie, zlé reči a nemajú za sebou žiadne dielo.

Ale poďme od tých nepekých, nechutných, nekresťanských spôsobov späť ku Kráľovstvu Božiemu, ktoré sa zjavuje v moci...

Pamätáš sa na tú pani učiteľku, ktorá k nám prišla z katolíckeho prostredia s jednou našou sestrou, ktorá, žiaľ, už nie je medzi nami. Aj to je krásne svedectvo.“

Brat Tomáš, starší zboru:

„Áno, pamätám sa dobre na ten prípad. Tuším, vravela, že tam, kam chodí, je pokoj a tu u nás je moc.“

M. Gócze, pastor zboru:

„Hm, to je presne ten prípad, keď ľudia dávajú do protikladu tie veci, ktoré sa nemôžu dávať do protikladu. Určite si zažil, že si na nejakom civilnom, nenáboženskom podujatí medzi milými ľuďmi. Povedzme, stráviš s nimi nejakú tú hodinku, je ti príjemne, prežíváš taký pokoj. To je taký ľudský, psychologický pokoj. Tá sestra pravdivo opisala, čo cítila tam a čo cítila tu. Až bola trocha v rozpakoch, nevedela, ako si to má vysvetliť. Vždy si mal pokoj aj doma v rodine, ak si s blízkymi ľuďmi, ktorí ťa majú radi alebo sa ťa snažia mať radi, trávil nejaké spoločné chvíle. Dokonca aj v kine, samozrejme,

pokiaľ nedávali práve nejaký horor, ale povedzme nejakú príjemnú „limonádu“ alebo komédiu. Dokonca s úplne cudzími ľuďmi si prežil príjemné chvíle a odchádzal si z kina naplnený pokojom. To sa ti stane aj v náboženstve medzi ľuďmi pri spoločnom čítaní Písma alebo spoločnej modlitbe a pod. Aj počas obradu, akéhokoľvek, pokiaľ si donútený istú chvíľu tam byť v dobrom slova zmysle, naplní ťa to pokojom. Ale sestra sama vydala svedectvo, že u nás cítila moc – to neznamená, že mala nepokoj. Aj u nás mala pokoj, ale okrem pokoja cítila aj moc – moc Božiu. To je jej svedectvo. My si už často ani nevedomujeme, čo všetko máme v našom strede, lepšie povedané, Koho máme. Musíme byť veľmi vďační Pánovi za Jeho milosť, lásku, dobrotu, za Jeho vernosť. Berieme to už ako samozrejmosť, pretože to prežívame pravidelne niekoľkokrát do týždňa, až sa nastíska otázka, či si to dostatočne vážime a ceníme... Ak príde niekto zvonku, tak hneď vníma rozdiel medzi tým, kde doteraz chodil a medzi touto tajnou Božou prítomnosťou, ľudskými slovami tak ťažko vysvetliteľnou....

Spomínam si na toho chlapca provokatéra, arogantného, nepriateľsky naladeného, ktorý prišiel a začal vykrikovať na začiatku kázne, poučovať, rušiť Bohoslužby. Pamätáš sa? To som nikdy nikde neurobil a ani by som sa neodvážil rušiť Bohoslužby v inej cirkvi. Rešpektujem poriadok, ktorý majú tam zavedený. Nerozumiem, čo ho k tomu viedlo, ale určite to nebol Duch Svätý.“

Brat Tomáš, starší zboru:

„Spomínam si bratu, bolo to naozaj veľmi neslušné, drzé, čo ten človek urobil. Postavil sa a začal čosi vykrikovať. Všetci sa pohoršovali, niektorí aj zľakli. Ale bratia usporiadatelia včas zakročili a vyviedli ho preč z modlitebne.

Ale ešte tí, čo sú naši nepriatelia, ktorí nás ktovie z akých príčin nenávidia, opovrhujú nami, vydávajú svedectvo o zvláštnej

moci, ktorú je možné cítiť na našich Bohoslužbách ... ako to bolo ďalej?“

M. Gócze, pastor zboru:

„Áno, bol vyzvaný, aby si sadol a počúval, aby nerušil Bohoslužby. Vždy každému dáme možnosť sa porozprávať na konci Bohoslužieb o tom, čo sa deje u nás, prípadne zodpovedať mu jeho otázky.

Ale určite takéto arogantné vystúpenie, rušenie Bohoslužieb je bezprecedentné.

Neurobil som to ani na žiadnom napr. symfonickom koncerte, divadelnom predstavení, v kine alebo na akomkoľvek spoločenskom podujatí, kde som hosťom a nieto ešte na Bohoslužbách, ktoré prvýkrát navštívim.

Pamätám si, že som na internete náhodou našiel komunikáciu tohto muža s niekým z odniekiaľ zo stredného či západného Slovenska, kde sa vypytoval toho človeka, mimochodom kresťana – ktorý, už sa nepamätám, kde to presne bolo – či niečo nevie o našej cirkvi a hovoril, čo zažil u nás. Sťažoval sa, že bol vyvedený von a k môjmu úprimnému prekvapeniu mu tento človek veľmi trízvo odpovedal, že ak rušil, načo nemal právo, tak oprávnené bol vyvedený von z Bohoslužieb.

Ale, čo bolo na záver ich komunikácie veľmi pekné, tento arogantný návštevník našich Bohoslužieb sa opýtal, či by sa nemohol ten človek, s ktorým viedol ten rozhovor o nás, prísť pozrieť sa na naše Bohoslužby, lebo tam bolo cítiť v modlitebni vpredu niečo zvláštne...

Áno, ešte aj ľudia, ktorí prídu s nečistými úmyslami, a ktovie kým a čím ovplyvnení a majú voči nám negatívny postoj, vydávajú svedectvo o tom, že v našej modlitebni na našich Bohoslužbách cítila čosi zvláštne - Božiu moc... Kráľovstvo Božie záleží v moci a nie v reči...“

pokračovanie v budúcom čísle ...

Mikuláš Gócze

hlas
VIERY